

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.445 van 29 maart 2001
in de zaak A. 64.562/VII-13.288.**

In zake : Guy SALOMEZ,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. CANT,
kantoor houdende te BRUGGE,
Lauwerstraat 19

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Guy SALOMEZ op 18 juli 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van leefmilieu en huisvesting van 16 mei 1995, waarbij het beroep ingesteld door het bestuur ruimtelijke ordening tegen het besluit van 8 december 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende het verlenen van de milieuvergunning aan verzoeker om te Dranouter (Heuvelland), Ieperstraat 2 (thans Douanestraat 23), een inrichting omvattende :

- "- het lozen van maximum 300 m³/jaar sanitair afvalwater e.d. in de gracht;
- een propaangastank van 1.600 l;
- 3 ondergrondse tanks voor in totaal 35.000 l benzine (2 X 10.000 l + 1 X 15.000 l);
- de opslag van 5.000 l petrol in één ondergrondse tank;
- de opslag van 10.000 l mazout in 2 ondergrondse tanks van 5.000 l;

- 2 enkele en 1 dubbele verdeelpomp voor brandstoffen (4 X 0,358 kw)",

te exploiteren, gegrond wordt verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt geweigerd;

Gelet op het arrest nr. 61.983 van 26 september 1996 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 3 april 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 17 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 februari 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat W. VAN ROSSUM die, loco Advocaat J. CANT verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat J. GHYSELS die, loco Advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als
volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 1 juni 1994 dient verzoeker bij de
bestendige deputatie van de provincieraad van West-
Vlaanderen een milieuvergunningsaanvraag in voor de
exploitatie van een tankstation gelegen aan de
Ieperstraat 2 (thans Douanestraat 23) te Dranouter
(Heuvelland). Tot het voorwerp van de aanvraag behoren
in concreto :

- het lozen van maximaal 300 m³ normaal huisafvalwater
per jaar in een gracht;
- een tank voor de opslag van 1.600 liter propaangas;
- de opslag van in totaal 35.000 liter benzine in drie
ondergrondse tanks;
- de opslag van 5.000 liter petrol in een ondergrondse
houder;
- de opslag van 10.000 liter mazout in twee onder-
grondse houders van elk 5.000 liter;
- 2 enkele en 1 dubbele verdeelpomp voor brandstoffen.

De aanvraag blijkt betrekking te hebben op
een reeds bestaande inrichting waarvoor in het verleden
een aantal bouw- en exploitatievergunningen zijn
verleend.

Op het ogenblik van het indienen van de aanvraag die zal leiden tot de thans bestreden beslissing zijn de in het verleden verleende exploitatievergunningen grotendeels vervallen.

1.2. Bij besluit van 8 december 1994 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen de gevraagde vergunning voor een termijn van twintig jaar.

1.3. Met een aangetekend verstuurd schrijven van 21 december 1994, dat op het kabinet van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting is ontvangen op 22 december 1994, tekent het bestuur ruimtelijke ordening bij de Vlaamse regering beroep aan tegen het deputatiebesluit van 8 december 1994, met uitzondering van de in eerste aanleg vergunde onderdelen die luidens het beroepschrift verband houden met de uitbreiding van de aanpalende handelswoning (zijnde de vergunde lozing van sanitair afvalwater en de vergunde opslag voor 1.600 liter propaangas en 5.000 liter mazout) waartegen geen beroep wordt aangetekend.

In het beroepschrift wordt inzonderheid op het volgende gewezen :

"De milieuvergunningsaanvraag betreft een benzinestation gesitueerd in een agrarisch landschappelijk waardevol gebied van het Gewestplan Ieper-Poperinge. Deze zonevreemde inrichting beantwoordt niet aan de vigerende planologische voorschriften, zijnde artikel 11.4.1 en 15.4.6.1 van het KB van 28/12/72 betreffende de gewestplannen, en kan tevens geen aanspraak maken op de afwijkingsmodaliteiten voorzien in de Stedenbouwwet, zijnde artikel 88, ingevoegd door het decreet van 23/6/93 :

- de aanvraag is immers niet te beschouwen als een verderzetting van een bestaande inrichting. De vroegere exploitatievergunning, daterende uit '57, betrof enkel 2 X 5000 l benzine en is vervallen in '87. De huidige bestaande toestand kwam tot stand door een volledige renovatie in '88. Deze renovatie die concreet het installeren

van een volledig nieuwe brandstoffendepot betrof werd doorgevoerd zonder de nodige exploitatie- of bouwvergunningen.

- deze nieuwe inrichting beschikt dus niet over een bouwvergunning cfr. artikel 45 § 2 van de stedenbouwwet. De bouwvergunning die bij het dossier gevoegd is betreft het uitbreiden van de aanpalende winkel annex café annex woning. In dit dossier is geen enkel spoor te bekennen van het brandstoffendepot.

Dit beroepschrift is ook gebaseerd op de vaststelling dat het exploiteren van deze nieuwe zonevreemde inrichting, naast de te regulariseren bouwvergunningsplichtige werken, zoals de tanks, het pompeiland en de luifel, nog bijkomende werken uitgevoerd moeten worden om te voldoen aan de milieureglementering (m.i.v. de verharding van de vulzones en de standplaats voor de tankwagens).

Tevens dient opgemerkt dat het ongunstig advies van ons Bestuur in de afgeleverde vergunning op niet afdoende wijze werd weerlegd, dat verkeerdelijk gesteld werd dat deze zonevreemde inrichting niet onverenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften, en dat de motivering betreffende ruimtelijke draagkracht (verplicht in artikel 88 van de Stedenbouwwet) ontbreekt.

Gelet op het aanwezig zijn van een bouwvergunning cfr. artikel 45 § 2 voor het uitbreiden van de aanpalende handelswoning wordt hier evenwel geen beroep aangetekend tegen de inrichtingen die hiermee rechtstreeks verband houden, zijnde :

- het lozen van 300 m³/jaar sanitair afvalwater
- de propaangastank van 1600 l
- een ondergrondse mazouttank van 5000 l (ten behoeve van de C.V.)".

Het beroep is ontvankelijk verklaard op 11 januari 1995.

1.4. In het kader van de beroepsprocedure worden verscheidene adviezen uitgebracht.

a. Het advies van de Vlaamse milieumaatschappij van 15 februari 1995 is voorwaardelijk gunstig voor de lozing van normaal huishoudelijk afvalwater.

b. Op 6 maart 1995 verleent de afdeling stedenbouwkundige vergunningen van AROHM een principieel ongunstig advies over de vergunningsaanvraag. Dat advies luidt als volgt :

"Volgens het gewestplan Ieper-Poperinge (K.B. dd. 14 augustus 1979) is de inrichting gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied (artikel 11.4.1. en 15.4.6.1. van het K.B. dd. 28 december 1972).

Voor de plaats in kwestie bestaat er geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

Een bouwvergunning voor het uitbreiden van de aanpalende handelswoning werd verleend op 23 juni 1993. Bouwvergunningen voor de werken uitgevoerd aan het brandstoffendepot zijn evenwel niet bekend.

De exploitatie van de inrichting stemt niet overeen met de bestemmingsvoorschriften die van toepassing zijn voor het gebied waarin de inrichting is gelegen. In toepassing van artikel 45, § 6 van de stedenbouwwet kan bij het verlenen van een gunstig advies betreffende de milieuvergunning van deze voorschriften afgeweken worden op voorwaarde dat de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad.

Er is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 45, § 8, b van de stedenbouwwet aangezien de milieuvergunningsaanvraag geen van de volgende bepalingen als voorwerp heeft :

- het hernieuwen van een milieuvergunning van een inrichting;
- het veranderen van de exploitatie van een inrichting, op voorwaarde dat de verandering geen vermeerdering van de oppervlakte of het volume voor gevolg heeft;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, op grond van artikel 44, § 1, 7, en overeenkomstig artikel 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw is verleend;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, overeenkomstig artikel 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting is verleend.

De inrichting kan inderdaad niet als 'bestaand' worden beschouwd (exploitatievergunning vervallen in 1987; bouwvergunning ontbreekt)".

c. In het advies van 14 maart 1995 van het bestuur milieuvergunningen wordt voorgesteld om het

beroep ongegrond te verklaren en om het beroepen vergunningsbesluit te bevestigen.

d. De gewestelijke milieuvergunningscommissie, ten slotte, stelt op 17 maart 1995 voor om het beroepen besluit op te heffen. Dit voor verzoeker ongunstige advies steunt op de volgende beschouwingen :

"Overwegende dat de aanvraag voor de hernieuwing van de vergunning pas op 1 juni 1994 werd ingediend; dat de vergunning op dat ogenblik ruim 6 jaar verval len was; dat de aanvraag daarom te beschouwen is als een aanvraag voor een nieuwe inrichting;

(...)

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

Overwegende dat in toepassing van artikel 45 § 6 van de stedenbouwwet bij het verlenen van een gunstig advies betreffende de milieuvergunning van de bestemmingsvoorschriften afgeweken kan worden; dat op 21 februari 1985 een bouwvergunning werd bekomen voor het verplaatsen van de benzinepompen en het plaatsen van een luifel; dat het bij die vergunning horende plan met aanduiding van de gebouwen en de brandstoftanks niet in overeenstemming is met de huidige situatie, zoals weergegeven op het inplantingsplan gevoegd bij onderhavige milieuvergunningsaanvraag; dat zowel de opgetrokken gebouwen als het aantal en de inhoud van de brandstoftanks gewijzigd zijn ten opzichte van het plan gevoegd bij de bouwvergunning van 1985;

Overwegende dat de brandstoftanks in 1988 werden vervangen en het brandstoffendepot werd gemoderniseerd; dat hiervoor geen bouwvergunningen bekend zijn;

Overwegende dat, wat het brandstoffendepot betreft, niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 45 § 8, b van de stedenbouwwet; dat in het bijzonder voor de inrichting, zoals ze actueel bestaat, overeenkomstig artikel 45 § 2 van de stedenbouwwet geen definitieve bouwvergunning werd verleend voor het verbouwen of uitbreiden van het brandstoffendepot;

Overwegende dat om voorgaande redenen niet voldaan is aan de voorwaarden vereist om af te wijken van de bestemmingsvoorschriften; dat deze voorschriften dus onverkort gelden; dat de inrichting in strijd is met deze voorschriften; dat de Afdeling Stedenbouwkundige

Vergunningen op die basis een principieel ongunstig advies formuleert;

Overwegende dat voor de aanpalende handelswoning op 23 juni 1993 een bouwvergunning werd verleend voor de uitbreiding ervan; dat de activiteiten die rechtstreeks verband houden met deze handelswoning, vergund kunnen worden, met name het lozen van max. 300 m³/jaar normaal huisafvalwater en de opslag van 5.000 liter stookolie voor de verwarming; dat er evenwel voor de handelswoning een milieuvergunning bestaat afgeleverd door het College van Burgemeester en Schepenen op 01 december 1977, voor de opslag van 1.600 liter propaangas geldig tot 01 december 2007; dat het lozen van afvalwater en de opslag van 5.000 liter stookolie in het kader van die vergunning dient te worden geregulariseerd".

1.5. Na de zitting van de gewestelijke milieuvergunningscommissie heeft de n.v. GOLUFRADI CONSULTING, die als advies- en studiebureau de belangen van verzoeker heeft waargenomen tijdens de administratieve beroepsprocedure, aan de voorzitter van de gewestelijke milieuvergunningscommissie een aantal bijkomende stukken toegezonden waaronder een afschrift van een aan verzoeker verleende bouwvergunning voor het verplaatsen van benzinepompen en het plaatsen van een luifel (besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heuvelland van 21 februari 1985).

1.6. Met het besluit van 16 mei 1995 van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting wordt het beroep van het bestuur ruimtelijke ordening gegrond verklaard, wordt het beroepen deputatiebesluit van 8 december 1994 opgeheven en wordt aan verzoeker de gevraagde vergunning geweigerd.

De weigeringsmotieven zijn identiek aan deze weergegeven in het sub 1.4.d) geciteerde advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van artikel 45, §§ 6 tot 11, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw; dat hij inzonderheid betoogt dat door het bestreden besluit ten onrechte geen toepassing is gemaakt van de in bovengenoemd artikel vervatte mogelijkheid om bij het verlenen van de milieuvergunning af te wijken van de bepalingen van het ontwerp-gewestplan en het gewestplan; dat met volgende uiteenzetting hij betoogt te voldoen aan alle voorwaarden opdat voornoemde afwijkingsregeling te zijnen gunste zou worden toegepast :

"Het benzinestation, met café en winkel die deel uitmaken van hetzelfde gebouw, dat reeds bestaat sedert 1957, heeft het voorwerp uitgemaakt niet alleen van verbouwingswerken vergund op 21 februari 1985 (zoals vermeld in de bestreden beslissing), doch ook van verbouwingswerken, waarvoor een bouwvergunning is uitgereikt door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heuvelland op 23 juni 1993 (dossiernr. gemeente : 13.109/93.077; dossiernr. A.R.O.H.M. : 8/33039/551.1.). Specifiek met betrekking tot de ondergrondse brandstoftanks geldt geen verplichting tot aanvraag van een bouwvergunning; een milieuvergunning moet aangevraagd worden. Het gunstig advies van 14 juni 1993, voorafgaand aan het verlenen van de bouwvergunning van 23 juni 1993, vermeldt dan ook dat in uitvoering van het Decreet van 28 juni 1985 zonodig een milieuvergunning moet verkregen worden.

De oorspronkelijke milieuvergunningsaanvraag van de verzoekende partij van 1 juni 1994, voorwerp van de huidige procedure, kadert in de betrachting een vergunning te bekomen voor de aan vergunning onderworpen activiteit, zijnde opslaan en verdelen van brandstoffen.

In zijn gunstig advies van 14 juni 1993, voorafgaand aan de bouwvergunning van 23 juni 1993, heeft de gemachtigde ambtenaar toepassing gemaakt van de regelen van art. 45 Stedenbouwwet, zoals gewijzigd en aangevuld door het Decreet 28 juni 1984.

Thans, bij de beoordeling van de milieuvergunningsaanvraag, kan toepassing gemaakt worden van de bepalingen van art. 45, § 6 tot 11 Stedenbouwwet, zoals ingevoegd bij Decreet van 23 juni 1993. Wanneer men er rekening mede houdt dat de in het

verleden toegekende exploitatievergunningen zijn vervallen, dan is de inrichting van de verzoekende partij een nieuwe inrichting waarvoor, overeenkomstig art. 45, § 2 Stedenbouwwet, definitief een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting is verleend.

Het Besluit VL. R. 29 september 1993 maakt een afwijking op het gewestplan, zoals bedoeld bij art. 45, § 10 en 11 Stedenbouwwet, niet onmogelijk.

Er is voldaan aan de voorwaarden van art. 45, § 6 en 7 Stedenbouwwet. Het benzinestation van de verzoekende partij is bestaanbaar met de bestemming landschappelijk waardevol agrarisch landelijk gebied, rekening gehouden met de aard van het bedrijf (landelijk drankgelegenheid en winkel en benzinestation, afgestemd op de bewoners in de ruime omgeving en de automobilisten, waaronder een niet gering aantal toeristen, deels van Franse origine, die zich alleen met brandstof moeten kunnen bevoorraden), de geringe hoogte en de geringe oppervlakte van het bedrijf, de anciënniteit van het bedrijf (het bestaat reeds ongeveer 40 jaar en maakt in het collectief geheugen deel uit van het landschap), de geringe hinder (er is geen verspreiding van stoffen of reuk). Het station is evenzeer verenigbaar met de onmiddellijke omgeving (dichtste bebouwing op ongeveer 100 m)";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in hoofdzaak betwist dat de in de stedenbouwwet bepaalde afwijkingsregeling voor zonevreemde inrichtingen op de betrokken vergunningsaanvraag toegepast kon worden; dat naar haar oordeel de aanvraag niet ingepast kan worden in één van de in artikel 45, § 8, van de stedenbouwwet bepaalde gevallen waarin een afwijking op het gewestplan mogelijk is; dat zij desbetreffend volgende uiteenzetting geeft

"1.4. Verzoekende partij beroept zich in tegendeel op het uitzonderingsregime voorzien in artikel 45 van de Stedenbouwwet, waarvan in onderhavige procedure de schending wordt ingeroepen.

In dit artikel (§ 6 e.v.) wordt onder meer bepaald dat de overheid die moet beslissen over de milieuvergunningsaanvraag, van deze bestemmingsvoorschriften - zoals geformuleerd in het voormelde gewestplan - kan afwijken indien wordt gemotiveerd dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad, wat onder meer inhoudt dat de ruimtelijke draagkracht van

het betrokken (landschappelijk waardevol agrarisch) gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verwerving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort.

1.4.1. In artikel 45, § 8 wordt hier onmiddellijk aan toegevoegd dat de hiervoor bedoelde afwijking slechts kan worden toegestaan mits voldaan is aan een aantal voorwaarden.

1.4.2. Teneinde te kunnen genieten van het uitzonderingsregime is vooreerst vereist dat het gaat om een inrichting waarvan de exploitatie geheel of ten dele niet overeenstemt met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan voor het gebied waarin de inrichting is gelegen.

1.4.2.1. In casu staat het onbetwistbaar vast dat de exploitatie van de kwestieuze inrichting op geen enkele wijze verenigbaar is met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften.

1.4.2.2. In de bestreden beslissing werd omstandig gemotiveerd dat het een zogenaamde zonevreemde inrichting betreft waarvan de exploitatie niet beantwoordt aan de vigerende planologische voorschriften. Zo werd in de aanhef van het Ministerieel Besluit uitdrukkelijk gewezen op het feit dat de omgeving landelijk is en dat de inrichting is gelegen op ca. 100 m van een aantal woningen.

1.4.3. Tweedes wordt gewezen op artikel 45, § 8, b) van de Stedenbouwwet waarin wordt gesteld dat de milieuvergunningsaanvraag één of meer van de volgende bepalingen als voorwerp moet hebben :

- het hernieuwen van een milieuvergunning van een inrichting;
- het veranderen van de exploitatie van een inrichting, zoals bedoeld in hoofdstuk V van het Decreet van 28 juni 1985, op voorwaarde dat de verandering geen vermeerdering van de oppervlakte of het volume voor gevolg heeft, onverminderd hetgeen na de vierde gedachtestreep wordt bepaald;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, op grond van artikel 44, § 1, 7°, en overeenkomstig artikel 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw is verleend;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, overeenkomstig artikel 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting is verleend.

1.4.3.1. In de aanhef van de bestreden beslissing werd afdoende en omstandig gemotiveerd waarom aan geen van deze bepalingen is voldaan, reden waarom uiteindelijk en terecht werd geoordeeld dat van de

afwijkingsmogelijkheid - zoals voorzien in artikel 45 van de Stedebouwwet - in casu geen gebruik kon worden gemaakt.

1.4.3.2. In het aangevochten Besluit werd vooreerst vastgesteld dat de milieuvergunningsaanvraag voor de hernieuwing van de vergunning pas op 1 juni 1994 werd ingediend.

Verder werd vastgesteld dat de vergunning van 8 november 1957 - waarop het geciteerde beroepsschrift betrekking heeft - reeds vervallen is op 8 november 1987, wat maakt dat verzoekende partij reeds gedurende een periode van 6 jaar zonder enige vergunning zijn exploitatie heeft verdergezet en uitgebreid.

1.4.3.3. Dat de vergunning reeds 6 jaar vervallen is, impliceert evidentier dat de kwestieuze aanvraag dd. 01.06.1994 - behoudens voor wat betreft de propaangasopslag - te beschouwen is als een aanvraag voor een nieuwe exploitatie.

1.4.3.4. In het licht van deze vaststellingen werd vervolgens nagegaan of is voldaan aan de sub punt 1.4.3. vernoemde gevallen. Ook op dit punt werd afdoende aangetoond waarom zulks niet het geval is.

1.4.3.5. Zoals aangetoond betreft het immers geen bestaande inrichting doch een nieuwe inrichting. Desbetreffende vereist artikel 45, § 8, b) dat er een definitieve bouwvergunning is afgeleverd voor de bouwwerken die gelieerd zijn aan de bedoelde inrichting. Op dit punt betwist tegenpartij met de meeste klem de beweringen van verzoekende partij.

1.4.3.6. In het licht van deze voorwaarde werd - pas nadat alle adviezen van de diverse administraties werden ingewonnen - door verzoekende partij een bouwvergunning dd. 21.02.1985 voorgelegd voor het verplaatsen van de benzinepompen en het plaatsen van een luifel.

1.4.3.7. Prima facie leek derhalve te zijn voldaan aan één of meerdere gevallen opgesomd in artikel 45, § 8, b) van de Stedenbouwwet, ware het niet dat - bij nader onderzoek - is gebleken dat het bij deze vergunning horende plan niet in overeenstemming is met de huidige situatie, zoals weergegeven op het inplantingsplan gevoegd bij de milieuvergunningsaanvraag dd. 01.06.1994.

Bovendien werd vastgesteld dat zowel de opgetrokken gebouwen als het aantal en de inhoud van de brandstoftanks gewijzigd zijn ten opzichte van het plan gevoegd bij de voormelde bouwvergunning van 21.02.1985.

Het is tenslotte gebleken dat de brandstoftanks in 1988 werden vervangen en het brandstoffendepot werd gemoderniseerd zonder dat hiervoor een bouwvergunning werd aangevraagd of verkregen.

1.4.3.8. Gelet op wat voorafgaat staat het derhalve onbetwistbaar vast dat er geen sprake kan zijn van

een definitieve bouwvergunning als bedoeld in artikel 45, § 8, b) van de Stedenbouwwet.

Dit impliceert dat niet voldaan is aan de voorwaarden die een afwijking van de voornoemde bestemmingsvoorschriften zouden kunnen rechtvaardigen bij het verlenen van de milieuvergunning";

2.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord ook als volgt repliceert :

"In het bestreden besluit wordt niet betwist dat door het tankstation de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad, dat de ruimtelijke draagkracht niet wordt overschreden, dat de verwerving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang wordt gebracht of verstoord wordt (art. 45 par. 7).

Uit de overwegingen hieromtrent in het bestreden besluit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden om te kunnen afwijken van het gewestplan, maar dat dit in casu niet zou kunnen, gezien de exploitatie van het tankstation als een nieuwe inrichting zou moeten beschouwd worden en dat er geen definitieve bouwvergunning verleend was voor het verbouwen van het brandstoffendepot.

Verzoekende partij betwist dat de milieuvergunningsaanvraag zou moeten beschouwd worden als een aanvraag van een vergunning voor een nieuwe exploitatie.

Sedert 1957 werd gedurende 30 jaar een vergunning afgeleverd. Verzoekende partij heeft uit onwetendheid het tankstation verder uitgebaat na verloop van de termijn.

Noch het gemeentebestuur, noch de Administratie Milieu van het Departement Leefmilieu en Infrastructuur brachten verzoekende partij ervan op de hoogte dat de hernieuwing van de vergunning moest aangevraagd worden, hoewel ze de feitelijke toestand kenden en verzoekende partij zelfs informatie gevraagd had n.a.v. het aanvragen van een bouwvergunning.

De exploitatie werd voorbehoudsloos gedoogd. Er werden zelfs in 1985 en 1993 door de bevoegde overheden bouwvergunningen afgeleverd, hetgeen kennis van de feitelijke toestand impliceert.

Deze feitelijke omstandigheden maken dat het niet om een nieuwe inrichting gaat, maar om het hernieuwen van de vergunning van een inrichting, hetgeen trouwens ook uitdrukkelijk vermeld werd in het advies van de Afdeling Milieuvergunningen : 'op de verdere exploitatie van een bestaande inrichting'.

Indien zou blijken dat de toegekende bouwvergunning niet volledig geëerbiedigd werd, betreft dit een

bouwovertreiding, maar laat dit niet toe te besluiten dat het om een aanvraag gaat betreffende een nieuwe exploitatie";

2.4.1. Overwegende dat niet wordt betwist dat de inrichting van verzoeker volgens het gewestplan Ieper-Poperinge, vastgesteld bij koninklijk besluit van 14 augustus 1979, is gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied en dat de exploitatie van het tankstation, zijnde het voorwerp van de vergunningsaanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing, niet verenigbaar is met de bestemming van dat gebied; dat het ten tijde van het bestreden besluit toepasselijk artikel 45, § 7 en § 8 en volgende van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, ingevoegd bij decreet van 23 juni 1993 en waarin de mogelijkheid zit vervat om bij het verlenen van de milieuvergunning af te wijken van de bepalingen van het ontwerp-gewestplan en het gewestplan luidt als volgt :

"§ 7. De overheden die krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning moeten beslissen over milieuvergunningsaanvragen kunnen bij het verlenen van de milieuvergunningen afwijken van de bepalingen van het ontwerp-gewestplan en het gewestplan op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verwerking van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. Het naleven van bovenvermelde voorwaarden moet blijken uit de motivering van de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag.

§ 8. Een in de paragrafen 6 of 7 bedoelde afwijking kan slechts onder de volgende voorwaarden worden verleend :

a) het moet gaan om een inrichting waarvan de exploitatie geheel of ten dele niet overeenstemt met de bestemmingsvoorschriften van het ontwerp-gewestplan voor het gebied waarin de inrichting is gelegen, en

b) de milieuvergunningsaanvraag bedoeld in het voornoemde decreet van 28 juni 1985, moet één of meer van de volgende bepalingen als voorwerp hebben :

- het hernieuwen van een milieuvergunning van een inrichting;
- het veranderen van de exploitatie van een inrichting, zoals bedoeld in hoofdstuk V van het decreet van 28 juni 1985, op voorwaarde dat de verandering geen vermeerdering van de oppervlakte of het volume voor gevolg heeft, onverminderd hetgeen na de vierde gedachtenstreep wordt bepaald;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, op grond van artikel 44, § 1, 7, en overeenkomstig artikel 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw is verleend;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, overeenkomstig artikel 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting is verleend.

2.4.2. Overwegende dat blijkens het bestreden besluit de kwestieuze inrichting waarvoor de vergunning werd gevraagd als een nieuwe inrichting werd beschouwd daar op het ogenblik van de aanvraag voor de hernieuwing van de vergunning op 1 juni 1994 die vergunning ruim zes jaar vervallen was; dat in zijn verzoekschrift verzoeker dat niet betwist; dat, integendeel, hij stelt "dat, wanneer men er rekening mede houdt dat de in het verleden toegekende exploitatievergunningen zijn vervallen, dan is de inrichting van de verzoekende partij een nieuwe inrichting ..."; dat pas voor het eerst in zijn memorie van wederantwoord verzoeker betwist dat de milieuvergunningsaanvraag zou moeten worden beschouwd als een aanvraag van een vergunning voor een nieuwe exploitatie, gelet op de de facto voortgezette exploitatie na het verstrijken van de vergunningstermijn; dat, daargelaten de vraag of verzoekers betoog in zijn memorie van wederantwoord en aangevuld in zijn laatste memorie opgaat, zijn kritiek op bedoelde overweging in het bestreden besluit laat-tijdig en dienvolgens onontvankelijk is;

2.4.3. Overwegende dat blijkens het bestreden besluit niet werd voldaan aan het hogergeciteerd

artikel 45, § 8, b), vierde streepje, van de Stedenbouwwet van 29 maart 1962; dat verzoeker in zijn verzoekschrift dat standpunt betwist daar op 21 februari 1985 en 23 juni 1993 bouwvergunningen werden verleend met betrekking tot de betrokken inrichting; dat het standpunt van verzoeker evenwel niet kan worden bijgetreden; dat immers artikel 45, § 8, b), vierde streepje, van voornoemde wet enkel van toepassing is indien voor die inrichting overeenkomstig artikel 45, § 2, een voorafgaande definitieve bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden is verleend; dat het uiteraard moet gaan om een definitieve bouwvergunning die overeenkomt met het voorwerp van de naderhand ingediende milieuvergunningsaanvraag; dat, wat de door verzoeker aangehaalde bouwvergunningen betreft, vooreerst moet worden vastgesteld dat de bouwvergunning van 23 juni 1993 enkel tot voorwerp heeft "het uitbreiden van een handelswoning"; dat in het bestreden besluit en in het advies van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen is gepreciseerd dat die bouwvergunning betrekking heeft op een aanpalende handelswoning die ook eigendom is van verzoeker; dat nergens uit blijkt en dat verzoeker ook niet aantoonst dat die bouwvergunning slaat op de gebouwen en bouwvergunningsplichtige werken van het betrokken tankstation; dat dienvolgens de bouwvergunning van 23 juni 1993 niet dienstig is voor de toepassing van de afwijkingsmogelijkheid waarin artikel 45, § 8, b), vierde streepje, voorziet; dat, wat de bouwvergunning van 21 februari 1985 betreft, blijkens de aanhef van het bestreden besluit -en hetgeen niet wordt betwist door verzoeker- die vergunning betrekking heeft op "het verplaatsen van benzinepompen en (het) plaatsen van een luifel"; dat verzoeker ook niet betwist het in het bestreden besluit gestelde dat "het bij die vergunning horende plan met aanduiding van de gebouwen en de brandstoftanks niet in overeenstemming is met de huidige

situatie, zoals weergegeven op het inplantingsplan gevoegd bij onderhavige milieuvergunningsaanvraag" en dat "zowel de opgetrokken gebouwen als het aantal en de inhoud van de brandstoftanks gewijzigd zijn ten opzichte van het plan gevoegd bij de bouwvergunning van 1985"; dat aldus verzoeker zich blijkbaar niet heeft gehouden aan de verleende bouwvergunning en dat hij een milieuvergunning heeft aangevraagd die niet overeenstemt met de verleende bouwvergunning; dat de verwerende partij dan ook terecht de mening was toegedaan dat voor de aangevraagde milieuvergunning geen definitieve bouwvergunning overeenkomstig artikel 45, § 2, werd verleend; dat het betoog van verzoeker in zijn laatste memorie dat het niet eerbiedigen van de bouwvergunning enkel een bouwovertredding betreft en dat het definitief karakter van de verleende bouwvergunning blijft vaststaan, geen afbreuk doet aan dat standpunt; dat het definitief karakter van de bouwvergunning van 21 februari 1985 niet in twijfel wordt getrokken, maar dat het probleem in casu is dat het voorwerp van de milieuvergunningsaanvraag niet correspondeert met die bouwvergunning;

2.4.4. Overwegende dat uit hetgeen vooraftgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat het voorwerp van de in het geding zijnde vergunningsaanvraag kan worden ondergebracht in één van de gevallen bedoeld in artikel 45, § 8, b), van de stedenbouwwet van 29 maart 1962; dat dienvolgens verzoekers argumentatie in verband met de milieu-technische aspecten en de anciënniteit van het bedrijf niet relevant is; dat dit ook geldt voor verzoekers betoog inzake de verenigbaarheid van het tankstation met de onmiddellijke omgeving, daar de in paragraaf 7 van evengenoemd artikel 45 slechts geldt in zoverre aan de voorwaarden van paragraaf 8 is voldaan, zoals duidelijk blijkt uit

de sub 2.4.1. geciteerde tekst van evengenoemde paragraaf;

2.4.5. Overwegende dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig maart tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	L. HELLIN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.